

Això no va

Dm, 8/12/2009 per Antoni Nello

[En un seminari de Veneçuela](#)

La meva percepció del procés que s'està vivint en aquest país és, sincerament, la de que això no va. I és una llàstima, perquè la majoria de la gent que conec va acollir amb grans esperances l'arribada al poder del president, el 1999. Després d'anys i més anys d'alternança quasi automàtica en el poder, entre socialistes i demòcratacristians, amb històries de corrupció endèmica, amb la sensació de malbaratar el tresor petrolier, l'expectativa de quelcom de nou, de fresc, de millor, era molt alta.

La qüestió és senzilla. La resposta em sembla clara. En què ha millorat el país? Doncs pràcticament en no res. I el que jo he experimentat és un empitjorament pro^xgressiu i dolorós.

Indicadors. Més enllà de les paraules grandiloqüents i buides, insisteixo en la importància d'analitzar indicadors.

A començar per serveis bàsics com ara la llum i l'aigua. Els talls de corrent elèctric estan a l'ordre del dia, cada any més sovintejats. Però no hem de patir, el país no té problemes de producció d'energia elèctrica. En realitat s'exporta energia elèctrica al Brasil i a Colòmbia, energia produïda a la represa de Guri, un embasament de 4.500 km², més gran que qualsevol llac europeu. La qüestió és que, des d'aquest any, estem en una fase d'alta sensibilitat ecològica i mediambiental que proposa l'estalvi energètic i que es materialitza en el racionament de la llum. Proposta formal llençada amb expressions tant grolleres com la invitació a la ciutadania a anar a orinar a la nit amb una lot, consell literalment manifestat al programa televisiu dominical amb que el president ens obsequia. I apa, paciència quan marxa la llum! "¿Sabe cuál es el vino más apreciado en Venezuela?" em pregunta un seminarista. "No sé", responc, sabedor que aquest país subtropical produeix molt poc vi i de relativa qualitat. "Vino la luz", m'estampa! L'art de l'acudit, desenvolupat en situacions extremes de llibertat, em recorda l'Espanya franquista, especialment la revista La Codorniz a la que fem esment sovint als espanyols que col·laborem al seminari.

^xL'aigua. Cal estalviar l'aigua. La defensa del medi ambient ho reclama. I és per això que, malgrat els grans rius, se'ns avisa d'un proper racionament d'aigua. Se'ns convida, però, i sempre al programa televisiu dominical, a rentar-nos amb la totuma, el fruit d'un arbre tropical. Es tracta d'un fruit del que es divideix la closca en dues parts, de manera que amb cadascuna d'elles els pagesos en fan atuells com ara plats o tasses i que, decorats artesanalment, es poden trobar en qualsevol botiga per a turistes. Per entendre'ns, les maraques eren fetes, originàriament, amb la closca de la totuma. Així, doncs, fora dutxes i rentamans: la totuma. Sense paraules!

L'estat vial del país és llastimós. Els forats als carrers i a les carreteres són espectaculars, convertint alguns desplaçaments en veritables rallis d'obstacles. Cal saber els forats dels carrers per evitar-los, com qui s'estudia un mapa de la ciutat, i en això, més o menys, ja em sento ciutadà de ple dret. Però quan enfiles una carretera nova, aleshores has d'anar amb els ulls ben oberts i, malgrat tot, sempre acabes dins d'algun forat que posa seriosament en perill els neumàtics, sinó la mateixa estabilitat del cotxe. El pitjor d'algunes carreteres, especialment si poc transitades, són els assaltants de cotxes: ells coneixen els forats i esperen, pacientment, que algú s'hi enclasti per caure-li al damunt. De vegades s'organitzen

caravanes, diversos cotxes fent el trajecte. Em fa gràcia, em recorda les pel·lícules del Far West. Però la veritat és que fa ràbia!

De la inseguretat ciutadana ja n'he parlat. Segurament sigui el problema que més preocupa al ciutadà resignat. L'altre dia, posant benzina al cotxe, el noi que m'omplia el dipòsit em va explicar que un parell de dies enrere varen assaltar casa seva, a una barriada perifèrica: tres marrecs armats que amb una sola bufetada hauria pogut foragitar (m'ho expressa amb un fort cop de puny, rabiós, a la paret); la seva esposa, però, li va agafar la ma i la va posar al seu ventre, prenyat, per mantenir-lo calmat. Dolorós!

Hi ha molts altres indicadors. Però aquesta crònica esdevindria massa llarga i em diuen que l'estil bloc es caracteritza per la brevetat i concisió. Potser en parli un altre dia. Per ara deixem-ho aquí.

El problema, el més greu problema, és la incapacitat, possiblement estratègica, de reconèixer els problemes, en un esperit de fugida endavant que sempre troba excuses i culpables per tal de no assumir les dificultats i les errades.

El meu problema, en canvi, és que m'hi estic acostumant. Que potser estic pecant del que potser peca molta gent d'aquí, resignada, que pensa: "mentre no em passi a mi!"